

Tahle změna byla jiná než ty v posledních staletích. Ty, co se vždycky objevily. Malé problémy nebo anomálie, odchylky částečně způsobené náhodou, částečně osudem. Chyby, které se vyřešily samy, které nestály za zmínku nebo se nechaly napravit.

Ale tahle... tahle změna nejenže uvedla rovnováhu v pohyb, ale zacloumala s ní a začala ji deformovat a ničit.

Tariel zaklel, na pár vteřin zavřel oči a pokusil se uklidit, několikrát se zhluboka nadechl a vydechl. Nemohl uvěřit, že to po té věčnosti nedovedli líp.

Nečekaně se krátce a drsně zasmál. Zavrtěl hlavou a vystrčil bradu, když bolest konečně pozvolna mizela. Nakonec zůstalo jen tupé, stěží zřetelné bušení, které se proměnilo v nepříjemný pocit zastrčený hluboko v něm. Úplně zmizí, až když problém najde a znovuobnoví rovnováhu.

Bylo to nesporné a mohlo to znamenat jen jediné: Někdo se vměšoval.

1 Mila

O dvanáct let později

Milin slib se rozplynul dlouho před tím, než vkročila do svého rodného města. Celá rozrušená a nervózní se nadechla čerstvého jarního vzduchu a užívala si jemnou husí kůži, která jí hned vyskočila na pažích. Pozorovala mlhu, která se povalovala mezi budovami, uličkami po kočičích hlavách až na druhý břeh řeky. První paprsky slunce pomalu probouzely město k životu a vytlačovaly stíny zpátky do rohů. Domy a zdi byly z dob dávno minulých. Každíčký kámen, kterým bylo tohle město vybudováno, vypadal, že chce Mile vyprávět svůj příběh. Vypadalo to, jako by na nich ulpívalo něco živého, co začínalo pulsovat a cosi jí našeptávalo. Něco, co spojovalo temnotu se světlem, a mohlo